

Informační leták

Kněžského bratrstva sv. Pia X.

Brno, 19. března – Sv. Josefa

Drazí věřící,

v současnosti se mnoho diskutuje o onemocnění SARS-2, opatřeních státu a všech doprovodných jevech, a snadno se zapomíná na to podstatné – nemocemi, prodejnými či neschopnými vládami etc. Bůh trestá hříchy, nevěrnost Bohu, bezbožnost, zradu víry; to jsem ostatně zmiňoval již minule. Prvotní příčinou všeho zla je hřích, tedy „*aversio a Creatore et conversio ad creaturam*“, „odvrácení se od Stvořitele a přiklonění se ke stvořenému“.

Hlavní příčinu všeho zla v současném světě je tedy nutno hledat ve vzpouře proti Bohu, proti výlučnosti zjeveného náboženství a pravého kultu. Tento ďábelský duch „obchází jako lev řvoucí a hledá, koho by pohltit“ od počátku. Hluboká krize Církve a společnosti má však kořeny ve II. vatikánském koncilu, který umožnil zatemnění hlásání dogmat víry a v jeho důsledku na místo dogmatiky a morální teologie založených na neměnných principech zjevené víry nastoupila náboženská humanisticko-liberální dialektika, oproštěná od určujícího vztahu k pravdě. To je to, co právem nazýváme koncilním sektářstvím, to, co konstituuje „církve koncilu“.

Až příliš často je ovšem reakcí na toto sektářství přilnutí k jakémusi tradicionalistickému sektářství, které s dogmatickou vášní konzervuje formální projevy idealizované Církve někdy v 19. století (nebo určité představy bez vztahu k historické realitě), aniž bere v úvahu smysl evangelia, čímž se produkuje bezduchý náboženský formalismus. Negativní zkušenost s revolučními změnami vyvolává pak fóbii proti jakékoliv změně a reformě.

Tyto dvě sektářské ideové platformy se v praxi někdy prolínají a mísí do velmi bizarních podob. Pak se setkáváme např. s představou, že právě proto, aby člověk neupadl do tradicionalistického sektářství, se má do určité míry přibližovat koncilnímu sektářství, či sektářství *koncilní církve* brzdit určitou dávkou tradicionalismu. Což opět není nic jiného než uplatnění dialektiky na poli věrouky.

Jedinou cestu z tohoto Babylonu idejí už předznamenal a jasně ukázal papež pravé reformy sv. Pius X., v jeho duchu pak pokračoval mezi jinými při založení Kněžského bratrstva sv. Pia X. Msgr. Marcel Lefebvre. Ale ani sv. Pius X., ani Msgr. Lefebvre nebyl všemi svými spolupracovníky, následovníky a duchovními syny pochopen, jedni se vydávali na cesty kompromisů s umírněným liberalismem, druzí upadali do rigorismu a

povrchního formalismu. Jejich cesta je velmi jasná a jednoduchá, a právě proto v praxi pro mnohé těžká, možná i málo atraktivní, je pokusem ji komplikovat a překombinovávat, či ztrácet z očí. Nejedná se totiž o nic jiného než pokračovat v tom, co Církev činila 2000 let, totiž předávat „depositum fidei“ a na něm založit svědectví víře pro současnost, v které žijeme, v této současnosti srozumitelnými prostředky.

Užívat současné prostředky ovšem neznamená profanaci, primitivitu, neznamená odmítat vše minulé, neznamená revoluci. Znamená propojení hodnotného dědictví po předcích se současným.

Vzkříšení Kristovo je a musí být i předobrazem pro vzkříšení Církve, která se dnes, ač nesmrtelná, zmítá v agónii hluboké krize. Kristus vstal z mrtvých v konkrétní době v konkrétních okolnostech, a přeci pro všechny časy, vstal v plné síle svého vítězství ducha nad tímto světem, aby mu vládl a poslal svoji Církev hlásat evangelium všem národům. Rovněž obnovená Církev musí opět načerpat tuto sílu ze svého Obnovitele, kterým může být pouze Kristus, a v Jeho síle ti, kteří jsou Kristovi. Církev nemůže být obnovena ani v koncilním sektářství, nemůže být obnovena ani jakýmsi sektářským tradicionalismem, bude obnovena v Kristu, ve věčných pravdách víry, obmývána obětí mše svaté, a v čele této obnovy stanou ti, kteří neztratili víru, nestrásli ze sebe jho Kristovo a nepřestali se v hluboké bázni klanět Bohu a utíkají se pod mateřský plášť Neposkvrněného Srdce Panny Marie, ať jsou dnes kdekoliv. Obnova Církve však určitě nebude znamenat triumf nějaké skupiny těch, kteří o sobě věří, že jsou lepšími křesťany, těmi pravými, kteří spasí svět. Nespasí! Náš jediný Spasitel je Kristus, jen v Něm je spása, ve skromnosti a pokoře ducha.

Naším úkolem v současné krizi je svědčit o pravdách víry, o cestě, kterou nám náš Pán Ježíš Kristus ukázal v evangeliu, a předávat toto svědectví všem, kteří jsou nám svěřeni a které nám Boží prozřetelnost posílá. Při tom všem si uchovat radostnou naději, ať už musíme čelit jakýmkoliv protivenstvím: od pohanů, odpadlých křesťanů, falešných spolubratřů či nevěrných vrchností, a nenechme se zviklat ani vyhrožováním, ani citovým vydíráním, ani jakoukoliv proradností.

Vzhledem k tomu, že letošní exercicie pro muže v lednu odpadly, pokusíme se je uspořádat, pokud to situace dovolí, v náhradním termínu, a to od 24. do 29. května. Přestože konání těchto exercicií mohou definitivně potvrdit až krátce před jejich konáním, prosím případné zájemce, aby se přihlásili co nejdříve, abychom věděli, s jakým zájmem máme počítat.

Dalším zatím nezávazným termínem je pouť rodin od 24. do 26. září ve Zlatých Horách. Panna Maria Pomocná je uctívána jako ochránkyně počatého života. Hlavními body programu by byly sobotní a nedělní mše svaté, v sobotu dopoledne pěší pouť z Domu svaté Hedviky do poutního kostela, odpoledne přednáška. Počítáme s nabídkou možnosti ubytovat děti v Domě svaté Hedviky, ostatním pak zajistíme přehled místních ubytovacích zařízení s kontaktem. Konkrétně začneme tuto pouť rodin plánovat až tehdy, pokud bude výhledově možnost jejího uskutečnění.

Chci připomenout i včasné přihlášení dětí na tábory, nejpozději do konce května. Z organizačních důvodů je pro nás důležité znát počty účastníků jednotlivých táborů.

Vzhledem ke sčítání lidu mi někteří z vás již položili otázku, co mají vyplnit do rubriky vyznání, tážající se na příslušnost k „církvi a náboženské společnosti“. Ke své víře bychom se hlásit měli, proto je na místě tuto rubriku vyplnit. Jsme součástí Církve římskokatolické a hlásíme se k apoštolátu Kněžského bratrstva sv. Pia X., proto za nejvhodnější považuji tuto formulaci: „Církev římskokatolická – Kněžské bratrstvo svatého Pia X.“

S kněžským požehnáním

P. Tomáš Stritzko FSSPX

List generálního představeného FSSPX P. Davida Pagliaraniho přátelům a dobrodincům č. 89

(zdroj: *fsspx.news*; přeloženo z oficiální německé verze)

Milí věřící, přátelé a dobrodinci,

prožíváme zcela zvláštní, přímo mimořádné dějinné období v souvislosti s koronavirovou krizí a všemi důsledky, které s sebou nese. V takové situaci se vnucuje na tisíc otázek, na které bude dáno stejně mnoho

odpovědí. Bylo by utopické tvrdit, že můžeme nabídnout řešení každého jednotlivého problému, a to také není účelem následujících úvah. Spíše bychom chtěli prozkoumat jedno nebezpečí, které je jistým způsobem závažnější než všechna zla, která v současnosti postihují lidstvo – jedná se o nebezpečí až příliš lidské reakce katolíků na trest, který v dnešní době dopadá na náš svět, opět zpohanštělý odpadem od víry.

Opravdu očekáváme již několik desetiletí Boží trest nebo nějaký zásah Prozřetelnosti k záchraně situace, která se nám již dlouho zdála ztracená. Někteří si představovali atomovou válku, novou vlnu chudoby, přírodní katastrofu, komunistickou invazi či šokový skok ceny ropy... Zkrátka, bylo možno počítat s nějakou událostí danou Prozřetelností, kterou Bůh potrestá hříchy odpadu národů od víry a způsobí nápravnou reakci u lidí dobré vůle. V každém případě jsme očekávali něco, co zjeví smýšlení srdcí. I když nepokoj, který zažíváme, nemá tu podobu, kterou jsme očekávali, přece jen bezpochyby hraje tuto zjevující roli.

Co se děje v aktuální krizi, kterou právě proděláváme? Pokusme se analyzovat pocity, které ovládají srdce našich současníků, a zejména se snažme zkoumat, zda naše vlastní smýšlení – jakožto katolíků – jsou způsobila dostát nárokům naší víry.

Příliš lidské strachy

Zjednodušeně řečeno, lze konstatovat tři druhy strachu, které dnes matou pomalu celé lidstvo a odčerpávají veškerou jeho energii.

Nejprve je to strach z epidemie jako takové. Nejde zde o to diskutovat o škodlivosti koronaviru; jisté však je, že se náš bezbožný svět upíná ke smrtelnému životu jakožto k nejvyššímu dobru, před nímž všechna ostatní dobra ustupují do pozadí a přestávají být zajímavá. Tento nesprávný pohled proto vytváří – a sice nevyhnutelně – všeobecné a nekontrolovatelné znepokojení. Zdá se, že celý svět z toho ztratil rozum. Vypadá to tak, jako kdyby nikdo, hypnotizován nebezpečím, které ohrožuje nejvyšší prioritu, a doslova propadlý panice, nebyl schopen uvažovat o jiném tématu nebo posuzovat tuto situaci, která jej přetěžuje, z vyššího hlediska.

Potom je tu strašák hospodářské krize. Samozřejmě je zcela normální, že si takový otec rodiny dělá starosti o budoucnost svých dětí, a Bůh ví, že momentálně lidi tíží nanejvýš oprávněné starosti přebohatě. Mně se ale

jedná o všeobecnější a koneckonců mnohem sobečtější strach, že trochu zchudneme, že si nebudeme moci užívat toho, co dosud platilo jako samozřejmé a jako předmět nedotknutelných práv. Tato perspektiva je úzce spojená s tou předchozí; neboť je-li život zde na zemi nejvyšším dobrem, potom se nejvyšším dobrem nutně stávají i statky, které umožňují si ho více či co možná nejvíce užívat.

K tomu všemu se přidružuje obava ze ztráty osobních svobod, kterých lidé dosud požívali. Ještě nikdy tu nebylo tak všeobecné vědomí ohledně „lidských práv“.

Analýza tohoto trojího strachu a všeho, co s tím souvisí, by se dala ještě dlouho rozvíjet. Jen si buďme jisti tím, že jeho základ je hluboce přirozený, čistě lidský a že ho lze shrnout do obavy, že nic už nebude takové jako před krizí; toto „předtím“ se stane mlhavým a bude všeobecně vnímáno jako ideální a nezadatelný blahobyt, jehož slavné dobytí bylo dílem osvíceného lidstva.

Jestliže však nyní důkladně prozkoumáme tento strach a chování, které vyvolává, nalezneme překvapivě podobné výmluvy, jaké používali pohané v antice, aby vysvětlili každý jev, kterému nerozuměli. Tento antický svět, zajisté kultivovaný, civilizovaný, organizovaný, ale bohužel neznalý pravdy, se začal utíkat k obludám, k bohům všeho druhu a především k primitivním mýtům, aby dal smysl tomu, čemu nerozuměl. Dnes jsme svědky podobných reakcí: tváří v tvář strachu, v konfrontaci s nejistotou ohledně budoucnosti se objevuje celá řada všemožných vysvětlení, která si systematicky protiřečí a donekonečna se proplétají. Jejich neudržitelnost se ukazuje v tom, že jsou neustále, po několika málo hodinách či týdnech, překonávána vysvětleními, která jsou vytříbenější, jemnější, zdánlivě přesvědčivější, avšak ne nutně pravdivější. Máme co do činění s opravdovými mýty, v nichž se mísí reálné prvky s fiktivními příběhy, aniž by člověk ještě dokázal rozpoznat hranice mezi nimi. A vidíme klíčit velkou touhu po zázračném řešení – po utopickém řešení, které dokáže jedním rázem rozehnat tuto mlhu a odstranit všechny problémy.

Je to trochu jako prastarý výkřik zmatku, úzkosti a zoufalství, který se znovu vynořuje po dvou tisících let v opět zpohanštělém lidstvu. A nemůže tomu být ani jinak – těm, kteří jsou vnímaví, to jasně ukazuje, jak velmi je lidstvo bez Boha bezmocné a odsouzené k šílenství.

Především je pozoruhodné, že moderní člověk, jenž ztratil víru, který tedy již nevěří, je z tohoto důvodu, nemaje reálnou schopnost rozlišování, ochoten věřit všemu.

Naše naděje je zakotvena v nebi

Co se však nás týče, jsme si jisti, že jsme vůči tomuto duchu zcela imunní? Jistě, ony tři jmenované strachy jsou pochopitelné a do určitého stupně též oprávněné. Oprávněné však není nechat se těmito obavami odvést od nadpřirozeného způsobu uvažování, udusit jej – a především tím promeškat příležitost čerpat z této zkoušky užitek.

Ano, nikdy nezapomínejme, že jen tehdy zůstaneme v realitě a v pravdě, když si zachováme pohled víry. Nic neujde Bohu a jeho Prozřetelnosti. Je jisté, že Bůh má přesný plán, zahrnující i všechny eventuality, které se týkají nás, a že k tomuto plánu patří připomínat lidem jak jejich smrtelnost, tak i křehkost jejich plánů.

Bůh v první řadě ukazuje dnešnímu člověku, který je otráven pozitivismem (touto negací božského řádu), že příroda, která jej obklopuje, je Jeho dílem a že poslouchá Jeho zákony. Bůh dává moderními Prométheovi, jenž je indoktrinován transhumanismem (negací lidských hranic), na srozuměnou, že se Jím stvořená příroda vymyká technice a kontrole lidskými vědami. To je lekce, která je nanejvýš nezbytná zejména v dnešní době. Musíme si jí vážít a osvojit si ji tím spíše, když se moderní člověk, zaslepený svým snem o absolutní moci, zbavil schopnosti ji pochopit. Má nám opět dodat odvahu klanět se velikosti Boží a niterně žít v závislosti na NĚm.

Ještě zřetelněji: Co by nám řekl náš Pán, On, jemuž nic neunikne a který všechno předzvěděl? „Proč se bojíte, vy malověrní? Nevěříte snad, že jsem skutečně Bůh, že jsem skutečně všemohoucí, že všechno řídím ve své moudrosti a dobrotě? Je snad jediný vlas na vaší hlavě, který vypadne bez mého vědomí či mého dovolení? Nejsem snad Pán nad životem a smrtí? Myslíte si, že virus může existovat beze mě? Že vlády mohou vydávat zákony, aniž bych já zůstal Pánem? Co se vám může stát zlého, když uprostřed bouře s vámi sedím v loďce já?“

Přesně zde leží celý problém, tj. v odpovědi, kterou můžeme dát na tyto otázky. Nachází se náš Pán skutečně v loďce naší duše? Jestliže ano, máme opravdu tento pohled víry, který nám umožňuje vidět každou

událost našeho každodenního života v jejím světle. Jsme schopni zachovat si naprostou důvěru v Něho, i když ne zcela rozumíme tomu, co se děje? Stačí nám věčné platné odpovědi, které nám nabízí víra, anebo máme potřebu je ředit neustále aktualizovanými odpověďmi, které můžeme nalézt na internetu? Posílily v nás uplynulé měsíce důvěru v našeho Pána, anebo přispěly spíše k tomu, že jsme se uzavřeli sami do sebe a do své bezradnosti? Každý z nás musí tyto otázky upřímně zodpovědět před svým svědomím.

* * *

Jsou i mezi námi takoví, kteří se mimo vlastní epidemii obávají vypuknutí dlouhodobého pronásledování Božího kultu a zejména křesťanů. Je pochopitelné, že se tato otázka klade, neboť víme, že nás svět nenávidí a že se to dříve či později musí stát – ať už v souvislosti s epidemií, nebo nezávisle na ní. Neunikneme mu. To je pravda evangelia, která je daleko starší než každá předpověď o nějakém současném útoku: „Uslyšíte o válkách a o rozbrojích...“ říká Pán; „povstane národ proti národu a království proti království; a budou zemětřesení veliká po místech a hlad i mor... Ale přede všemi věcmi těmi vztáhnou na vás ruce své a budou vás pronásledovati vydávající vás do synagog a do vězení a vodíce vás ke králům a vladařům pro jméno mé“ (Lk 21,10–12).

Přesto i zde musí být náš strach ponořen do uklidňujícího světla naší víry: „Nelekejte se“ (Lk 21,9). A protože jsme opravdu již dlouho varováni, musíme se na to připravit v klidu tím, že se bezvýhradně svěříme do rukou Prozřetelnosti, než abychom v zoufalství hledali cestu, jak jí uniknout. Pohledme do minulosti na křesťany prvních staletí uprostřed pronásledování: ti z nich, kteří až příliš hleděli na pronásledovatele, mučící nástroje nebo divoké šelmy a při tom zapomínali na Boha lásky, který je volal k sobě, neviděli nic než nebezpečí, bolest, strach... – a nakonec upadli do apostaze. Nechyběly jim jasné informace, ale jejich víra nebyla dost silná, nebyla dostatečně živěná vroucí modlitbou: „Mějte se však na pozoru, aby srdce vaše neobtěžila se opojeností a opilstvím a péčemi tohoto života a aby onen den nepřišel na vás náhle. Neboť jako osídlo přijde na všecky, kteří

obývají na povrchu veškeré země. Bděte tedy a modlete se v každé době“ (Lk 21,34–36).

A poté nás ještě náš Pán varuje: „Není služebník větší nežli pán jeho. Jestli mne pronásledovali, i vás budou pronásledovati“ (Jan 15,20). Každá zkouška v sobě skrývá tajemný a vzácný prostředek, díky němuž se připodobňujeme našemu Vykupiteli, našemu Vzor, a jsme tudíž schopni „vyplňovat na svém těle to, co zůstává z útrap Kristových“ (Kol 1,24).

* * *

Nakonec je tu ještě jedna myšlenka, která nám může pomoci zůstat v realitě a koronaviru vymezit místo, které mu náleží. Kromě této současné krize prodělává Církev jinou, mnohem strašnější a ničivější krizi, která se nás musí dotýkat mnohem bolestněji. Běda nám, není-li tomu tak; byla by to známka toho, že jsme ztratili pohled víry! Tato druhá krize je ve skutečnosti mnohem smrtelnější – neboť ti, kdo kvůli ní ztratili víru, riskují, že navždy ztratí svou duši. Naneštěstí k tomu v současné situaci přistupuje naprostá absence nějakého nadpřirozeného poselství ze strany církevní hierarchie o důsledcích hříchu, o výzvě k pokání, lásce ke kříži, přípravě na smrt, o soudu, který čeká všechny lidi. To je vskutku katastrofa uprostřed katastrofy.

Co se nás týká, nesmíme ztrácet naději, naději, která se neopírá ani o naše snahy, ani o naše kvality, ani o naše analýzy – i kdyby byly sebebystřejší –, ale o nekonečné zásluhy našeho Pána Ježíše Krista. Na Něho se musíme stále obracet, zejména když jsme upracovaní a ustaraní. Především pro nás, kteří Ho známe, je to povinnost lásky k bližnímu vůči těm, kdo žijí v tragické neznalosti této útěšné skutečnosti. Pokud v těchto milostiplných hodinách chceme být skutečnými apoštoly pro našeho bližního, potom je nejučinnějším a nejprůměrnějším apoštolátem právě apoštolát bezmezných důvěry v Boží prozřetelnost. Máme k dispozici onen výlučně křesťanský způsob – nést kříž a doufat. Naše přání návratu k normálu musí spočívat především v tom, abychom znovu získali přesně tuto důvěru, která je živena vírou, nadějí a láskou.

Abychom dosáhli těchto cenných milostí, znásobme všichni, rodiče i děti, svoji horlivost v růžencovém tažení, které nás svádí dohromady a sjednocuje, aby naše vroucí modlitba plamenným způsobem kladla důraz na to, čemu Bůh nemůže odolat; abychom se modlili za mši svatou a za povolání, za svět a za Církev, za vítězství Neposkrvněného Srdce Panny Marie.

To je pravá cesta, abychom vymanili z krize, aniž bychom očekávali konec epidemie!

„Kdo nás odloučí od lásky Kristovy? Soužení-li aneb úzkost neb hlad neb nahota neb nebezpečství neb pronásledování neb meč? [...] Ale v tom všem vítězíme úplně skrze toho, jenž si nás zamiloval. Neboť jsem přesvědčen, že ani smrt ani život, ani andělé ani knížata ani mocnosti, ani věci přítomné ani budoucí, ani síla ani výška ani hloubka, ani které stvoření jiné nebude nás moci odloučiti od lásky Boží, která jest v Kristu Ježíši, Pánu našem“ (Řím 8,35–39).

Bůh Vám žehnej!

Menzingen, 2. února 2020,
na svátek Očišťování Panny Marie (Hromnic)

P. Davide Pagliarani, generální představený

Kázání Msgr. Bernarda Tissiera de Mallerai FSSPX dne 3. února 2021 v Zaitzkofenu u příležitosti nižších svěcení seminaristů

Ve jménu Otce i Syna i Duchu Svatého. Amen.

Drazí věřící, milí seminaristé a kněží, milý otče rektore, bohatství nižších svěcení, která dnes budeme s velikou radostí udělovat, by nemělo nikdy z důvodu jejich údajného zrušení papežem Pavlem VI. vymizet; nikdy vymizet! Denní modlitba, kolekta, jednoho pátku v postní době (pátek po čtvrté neděli postní – *pozn. překl.*) vyzdvihuje a velmi dobře vyjadřuje právě bohatství nižších svěcení: „*Deus, qui ineffabilibus mundum renovas sacramentis: praesta, quaesumus; ut Ecclesia tua et*

aeternis proficiat institutis, et temporalibus non destituatur auxiliis. Per Dominum nostrum Jesum Christum... – Bože, jenž svět nevyličitelnými svátostmi obnovuješ, uděl, prosíme, ať Církev tvá i prospívá věčnými zřízeními i nepostrádá časné pomoci. Skrže Pána našeho Ježíše Krista...“ (viz Schallerův překlad *Římského misálu*). Tato prastará orace učitelského úřadu odsuzuje ničitele nižších svěcení. Ačkoliv tato *ordo*, tato svěcení, nejsou svátostmi v nejužším slova smyslu, přece jsou to svaté svátostiny. Díky Bohu a jeho služebníkovi arcibiskupu Lefebvrovi za to, že svatá, katolická a římská Církev stále ještě může čerpat užitek z nižších svěcení. A jakou radost představuje pro naše semináře a seminaristy zachování těchto svěcení, která jsou stupni ke kněžskému svěcení.

A ještě něco: Novodobý vynález a nerozumné ustanovení oněch podivných ostiářek, lektorek, akolytek, a proč ne exorcistek, římskou autoritou nemá nic společného se svatou, katolickou a římskou Církvi. To není Církev, která něco takového vnesla do svého lůna. Toto všechno je Církvi cizí. Spolu s naším zakladatelem trváme na liturgických svěceních na ostiáře, lektora, exorcistu a akolytu. A to, řekl bych, se stejnou pevností, jako na svém veřejném vyznání pravd o kněžství, oběti a královské vládě našeho Pána Ježíše Krista.

Milí seminaristé, kteří se ucházíte o udělení prvních dvou nižších svěcení, buďte přesvědčeni o tom, že svět, jak říká orace, skrže tajemství Ježíše Krista a skrže svátosti katolického náboženství může a musí být obnoven. Papežské heslo svatého papeže Pia X. je a zůstává i naším mottem: *Omnia instaurare in Christo* – Vše obnovit v Kristu, vše přivést zpět ke Kristu.

Zamysleme se nad úřadem, milostí a současnou důležitostí těchto prvních dvou nižších svěcení.

Za prvé, svěcení ostiářů, tj. vrátných. Úřad – zvonit na zvony a zvonky, otevírat kostel a sakristii a otevírat knihu tomu, kdo káže. Účelem je střežit svaté mešní nádoby a zavírat kostel před nevěřícími. Duchovní význam je: duši uzavírat před ďáblem a duše vždy otevírat pro Boha a jeho anděly. Svátostné znamení – předání klíčů od kostela a zazvonění na zvon. Ctnost – pravidelnost a dochvilnost. Milost – v rámci časů a hodin odlišovat od ostatních ty, které jsou věnovány modlitbě. Aktuální důležitost – moci rozlišovat mezi pravdou a bludem a bojovat proti

liberalismu, který toto rozlišování nečiní. A také bojovat proti jakémukoliv pokusu o smíření nesmiřitelného: pravdy a bludu, víry a pověry. Například: rozdíl mezi manželstvím ustanoveným od Boha a cizoložným svazkem či zvráceným svazkem sodomitů nebo rozdíl mezi Bohem ustanoveným náboženstvím, tedy náboženstvím našeho Pána Ježíše Krista, Bohočlověka, a falešnými, lidmi vynalezenými náboženstvími či zásadami a obřady tajných společností. Jiný příklad: rozdíl mezi svobodami k pravdě a ctnosti ve veřejné oblasti a údajnou „Svobodou“ s velkým „S“ k nějakému ateistickému životnímu světonázoru či ke každému nesprávnému pohledu na Boha, na manželství, na rodinu, na umělé početí, resp. oplodnění, při předávání lidského života. Vy, milí ostiáři, máte provádět toto rozlišování.

Nyní, za druhé, svěcení lektorů, tj. předčítatelů. Úřad lektora je předčítat čtení ze Starého zákona a také žehnat chléb a nové plody; například modlitba u stolu ve Vaší rodině – to je Váš úřad. Účelem je učit a číst Bohem zjevené pravdy bez „*mendacio falsitatis* – lživých chyb“. Duchovní význam tohoto svěcení je: co lektor čte ústy, to má věřit v srdci a konat skrže skutky, aby posluchači byli poučováni jeho slovem i příkladem. To je velmi krásné, celá spiritualita... Dále, svátostné znamení – předání knihy čtení (lekcionáře). Milost tohoto svěcení – aby to, co lektoři učí, také skutečně činili, aby, jak říká *Pontificale Romanum* a jak (podle něho) říká biskup, „lektori byli skrže vytrvalé čtení svatých lekcí (například Písma svatého) poučení a spořádání; a aby říkali, co se má činit, a řečené také naplňovali skutkem“. Tak spořádání, aby to, co říkají, také plnili ve skutcích. A biskup dodává: „aby (lektoři) obojím způsobem (ve čtení i konání) jednali ve prospěch svaté Církve příkladem své svatosti“. To je celá kněžská spiritualita – aby naše čtení, kázání a jednání zabezpečovalo zájmy Církve skrže příkladem naší svatosti. Nyní aktuální důležitost tohoto lektorského svěcení – hájit zbožnost a zdravou nauku, jak to důstojný otec Henri Le Floch ve Francouzském kněžském semináři v Římě učil mladého Marcela Lefebvra: „Mějte,“ říkal, „moji seminaristé, zbožnost vašeho vědění nebo zbožnost skrže vědění. Jak říkal náš první zakladatel, ctihodný otec Claude Poulart, služebník Boží, žákům prvního kněžského semináře Svatého Ducha: „Kěž je naše zbožnost založena na naší vědě, kež je naše zbožnost založena na naší filosofii, založena na naší teologii, založena na našem Písmu svatém,

založena na naší liturgice, založena na našich církevních dějinách.““ Pater Poulart, tentýž první zakladatel, měl jako heslo toto: „Zbožný, ale nevzdělaný klerik má slepou horlivost.“ Zbožný? Dobře; ale bez vědění má jen slepou horlivost. A naopak, klerik učený, ale bez zbožnosti je ve stavu stát se heretikem nebo církevním rebellem. Takový má vědění bez zbožnosti; jako např. modernisté, bez úcty k tradici, bez pravé zbožnosti, oni jsou rebely proti Církvi, téměř heretici. Kéž nás Neposkvrněná Panna Maria ochraňuje před oběma těmito propastmi.

Milí seminaristé a spolubratři, sjednocujme to, co máme sjednocovat v našem kněžském životě, tj. vyučování s konáním, zbožnost skrze vědu, teologickou vědu, s božsky vnuknutým věděním svatých. Amen.

Ve jménu Otce i Syna i Ducha Svatého. Amen.

Kázání P. Tomáše Stritzka FSSPX na neděli *Oculi* dne 7. března 2021 v Brně

Ve jménu Otce i Syna i Ducha Svatého. Amen.

Velebný pane, drazí věřící,
sv. Pavel nás napomíná: „Buďte následovníky Božími – žijte v lásce“, a pak jmenuje neřesti, které stojí proti této lásce: smilství, nečistota, lakota, nestydatost, prázdné řeči.

Nejprve tedy smilství, nečistota, nestydatost – a to jsou neřesti, které se rozhojnily i mezi křesťany nevídaným způsobem. Obzvláště poslední dvě desetiletí díky internetu pravidelně vstupují do čtených křesťanských domácností, mnohdy navenek spořádaných, míra hříchů nečistoty však díky nečistotě páchané v souvislosti s internetem za posledních dvacet let vzrostla, znásobila se, to může potvrdit každý zkušený zpovědník! Lze se s tím smířit? Svatý Pavel říká, že smilník nemá dědictví v království Božím, to není žádná maličkost! Je rozdíl mezi jednotlivými pády do hříchu ze slabosti a mezi pravidelně páchanými hříchy s pomocí internetu. Zde je třeba nastolit účinná opatření, byť to není jednoduché.

Ježíš Kristus říká, že brána k nebeské blaženosti je úzká, nedělá nám žádné iluze. Ale tomu, kdo se odhodlá k boji, pomáhá milostí.

Dále hovoří svatý Pavel o lakotě – vůbec o nezřízeném lpění na pozemských věcech, světských výtobytcích, slávě tohoto světa, tak či onak, jak koho co zachvacuje; nazývá to modloslužbou. Pozemské statky musí sloužit oslavě Boží – toto bylo vyjádřeno církevním desátkem, prvotinami toho nejlepšího ve starozákonních obětech, drahocennou ozdobou chrámů a podobně. Dále je smyslem pozemských statků zajištění života úměrně svému stavu a ostatní majetek postavit do služeb obecného dobra. To neznamena tento majetek rozdat či promrhat. Takto může užívat majetek i podnikatel, který dává lidem práci a produkuje potřebné zboží, zemědělec, který zaměstnává pracovníky a svým majetkem zajišťuje obživu společnosti, a další a další. Kdo však hromadí majetek pro majetek, nemá nikdy dost, žije z bídy a okrádání druhých, ten Božího království nedojde. Nejde o množství majetku, ale o to, jak je tento majetek spravován a čemu slouží. Máme mnoho negativních příkladů, např. bankovní trusty, které skrze finance mocenskými manipulacemi vyvolávají války, na druhé straně bohatnou na projektech obnovy po válkách, jejich charitativní projekty slouží dalším politickým manipulacím a v konečných důsledcích působí velké zlo, nicméně jejich představitelé ve své nestoudnosti se nazývají filantropy, a přitom jsou to největší nepřátelé lidské společnosti. Jim slouží bezcharakterní a úplatní politici, kteří se stávají zrádci svých vlastí a národů. Takoví lakotníci jsou služebníky pekla, jejich majetky nejsou pozeňnané, a proto taky nejsou nedotknutelné, jak ostatně o takto nespravedlivě nahromaděném bohatství podotkl i papež František. Každý člověk má právo na soukromý majetek, ale to se netýká majetku, na němž lpí krev vykořisťovaných národů, to se netýká majetku nespravedlivě nabytého. Další překážka jsou prázdné řeči, *vaniloquia*. Už v prázdném tlachání se člověk nevyhne hříchům pomluvy, nactiutrhání a jiným proviněním jazyka. To je to, co nazýváme pavlačovými klepy.

Prázdné žvanění je také na překážku přemýšlení – člověk místo toho, aby o věcech přemýšlel, zpracovával je a hodnotné myšlenky vypouštěl ústy, ze sebe chrlí bez ladu a skladu to, co někde slyšel nebo co ho napadne – je to taková duševní úplavice. Takový člověk pak nadto často cokoliv slíbí, nic nedodrží, ke všemu se vyjadřuje, přestože věci nerozumí,

a proto ho nelze brát vážně. Toto dnes umocňuje internet. Kdyby ho znal svatý Pavel, tak by možná o něm Efezským napsal celou kapitolu. Prázdnota a marnost – takovým *vaniloquiím* se mnoho zbožných křesťanů věnuje i několik hodin denně. Pak nemají čas na modlitbu, rodinné povinnosti, vzdělávání dětí v katechismu, které chodí na vyučování nepřipravené. A to nejsou pradleny ze žižkovské pavlače, to jsou ti, kteří mají být hlavou rodiny. Jakkak chtějí vejít do království Božího, když dlouhé roky neplní své stavovské povinnosti a podílejí se na online hříších všeho druhu?

Svatý Pavel neodsuzuje ani manželský život, ani soukromý majetek, ani rozumnou komunikaci mezi lidmi a potažmo ani rozumné využití internetu. On hovoří o nezřízenostech, excesech, zneužívání dobrých věcí. Nikoho nenabádá nechat se vykastrovat, zbavit se veškerého majetku, navěky zmlknout, alebrž ovládat se, naučit se ovládat své tužby, své chování a přijmout taková opatření, zvyklosti a návyky, aby nám věci a schopnosti stvořené Hospodinem a vytvořené lidským umem nebyly kamenem úrazu, aby nám naopak byly prostředky k věčné spáse. Postní čas je tu právě proto, abychom se v něm zdokonalovali ve ctnostech, věnovali se askezi a zbožnosti, abychom vykročili do dalšího života posílení a upevnění v Boží milosti.

Amen.

Pochválen buď Pán Ježíš Kristus a Jeho božská Matka Panna Maria!

Kázání P. Tomáše Stritzka FSSPX ke svátku sv. Tomáše Akvinského dne 8. března 2021 v Brně

Ve jménu Otce i Syna i Ducha Svatého. Amen.

Drazí spolubratři v Kristu, drazí věřící, svatý Tomáš Akvinský v *Theologické sumě* v druhé části druhého dílu v otázce 45 článku druhém, kde pojednává o počestnosti, učí, že krása předpokládá trojí: integritu, patřičné proporce a jasnost. Dává dva

příklady: „Krása lidského těla spočívá v tom, že člověk má údy ve správném poměru (k tělu jako celku) s patřičným jasnem barvy. Duševní krása pak spočívá v obcování člověka a jeho činnosti, které jsou správně odměřeny duchovní jasností rozumu.“

Pramenem veškeré krásy je Bůh, který je *actus purus*, proto v něm není žádná dezintegrace, ve své plnosti neobsahuje disproporce a ve své moudrosti vyzařuje jas věčných principů. Svoji plnost krásy promítá Bůh do stvoření, v němž je vše krásné, v dramatu dynamického vývoje řízeno Prozřetelností pak naplňuje své poslání.

Z výše řečeného se odvíjejí principy pro umění, které je vyjádřením a ztvárněním idejí v souladu krásy materiální a ideové, čímž člověka povznáší, formuje a oduševňuje. Umění není pouhé, byť dokonalé, řemeslo, není formalismem bez fantazie a intelektuální dynamiky, ale není ani projevem intelektem nekultivované erupce vášně, a už vůbec ne zavržením všech do stvoření vepsaných zákonů harmonie, disharmonie a mravních zásad. Pokud se některého aspektu uměleckému dílu nedostává, jedná se buď o zmetek, který může být sice v některých aspektech inspirativní a použitelný, ale jako celek ho za umění v plném slova smyslu považovat nelze, popřípadě se někdy jedná až o pervertaci umělecké činnosti. Řemeslný výrobek, byť dokonalý, také není uměním, přestože jeho produkce je zcela oprávněná, nicméně v řemeslu jistý počátek uměleckého projevu být může a naopak řemeslných schopností je k produkci uměleckého díla nezbytně potřeba.

Nyní se vraťme k třem bodům, o kterých hovoří sv. Tomáš. Prvním z nich je integrita. Dokonalost uměleckého díla předpokládá realizaci celého zamýšleného rozsahu. Pokud část není dokončena, či je zničena, už toto dílo nepůsobí tak, jak bylo zamýšleno. Vezměme si jeden příklad: funkcionalistický kostel sv. Václava v Praze-Vršovicích. Tento kostel je stylově jednotný, architektura jeho stavby ve spojení s interiérem je jasným vyjádřením teologie mešní oběti, otvírající nám cestu k jasu nebeských milostí, ve spojení s kultem našeho hlavního českého patrona sv. Václava. U tohoto kostela donedávna chyběla socha sv. Václava nad vchodem a dosud chybí plánované reliéfy na vnější fasádě, což umenšovalo, respektive umenšuje, zamýšlenou výpovědní hodnotu. Dobrým počinem byla před několika lety instalace plánované sochy. Projev destrukce integrity však vidíme uvnitř kostela. Umístění kostela

ve svahu pokračuje vnitřní dispozicí, kdy z lodi vystupuje schodiště k obětnímu oltáři. Tato transcendentální vertikála, prostupující celou architekturu v harmonii s prosvětlením prostoru, je vyjádřením nauky o spáse člověka skrze oběť kříže, obnovovanou a zpřítomňovanou na oltáři při mši sv. V důsledku koncilních změn však do hry vstupuje destrukce – destrukce ideová projevená destrukcí materiální –, je zničena decentní oltářní mřížka a transcendentální vertikála je rozražena kalvínským stolem, který díky výpovědní jasnosti od všech balastů osvobozené architektury zde působí ve své nejodpornější heretické nahotě. Ve výstupu ke Golgotě oltáře překáží zbožné duši kněze stůl pro předsedu, předsedu jakéhosi výboru na zajištění náboženských potřeb a k moderování vztahu boha s malým b k člověku, pro něhož je tento bůh součástí užívaných služeb.

Můžeme tedy obdivovat původní záměr v poznání integrity zamýšleného uměleckého díla, ale v realitě toto dílo již není integrální, což umenšuje jeho celkovou krásu a výpovědní hodnotu. Snad se jednou dočkáme nápravy.

Netvrdím, že umělecká díla nelze doplnit, chybějící nahradit, kombinovat, ale vždy to musí směřovat k ideové integritě – ta je podstatná –, která může být vyjádřena i torzem, nikoliv však perverzí.

Druhým bodem jsou patřičné proporce. Krása má určitá objektivní pravidla, jejichž respektování vede k harmonii uměleckého díla a působí potěšením duše. Jistě lze použít i disharmonie ke znázornění zla, ale v celkové rovnováze výpovědní hodnoty. Architekt Pavel Janák definoval architekturu jako „zdramatizovanou rovnováhu hmot“, což je v podstatě, jak výše řečeno, charakteristika celého stvoření. Tato zdramatizovaná rovnováha začíná již v prvním okamžiku bytí materiálního světa ve velkém třesku dle hypotézy P. Lemaître a promítá se do tvoření člověka jako rozumné bytosti stvořené k obrazu Stvořitele. Když sv. Tomáš hovoří o proporcích údů těla, tak implicitně hovoří i o dynamice těchto údů, která k těmto proporcím patří – mrtvé údy krásné nejsou. Umění znázorňující lidské tělo užívá proporcí i dynamiky a disproporcemi vyjadřuje či podtrhuje určité ideje díla. Například utrpení Krista je u fauvisty Georgese Rouaulta vyjádřeno až surrealistickou vyzáblostí, jež umocňuje hloubku Jeho *passionis*. Nepřirozeně odporný je škleb Kristových katanů, smilníků či démonů na

mnoha obrazech, na nichž je však znázorněné zlo včleněno jako memento v souvislostech k ideji celku. A i na nefigurálních, symbolických malbách jsou proporce – a zde právě proporce a symboly vyjadřující ideje tím, co odlišuje umělecké dílo od mazaniny.

Třetím bodem je jasnost, tedy čitelnost idejí obsažených v uměleckém díle a intelektuální jasnost těchto idejí. Bezespory se člověk musí umět na umělecké dílo dívat, číst v jeho symbolice, poznávat jeho specifickou řeč. Když před sebekrásnější budovu, nádherný obraz či sochu postavíme dobytek, nebude to mít žádný užitek, protože vůl bude hledat šťavnatou trávu, koza chutné větve a divočák bukvice. Člověk jakožto bytost oduševnělá dle míry nadání a intelektu má schopnost naučit se umělecké dílo číst, ovšem za předpokladu, že toto dílo má nějaký obsah. Dnes vidíme celou řadu podvodníků, kteří za umění vydávají jakési bezobsažné změní materiálu, disproporčně navršené bez ladu a skladu, vyjadřující naprosto dokonale jedinou ideu – totální dekadenci snoubící se s debilitou. Na druhé straně ovšem vidíme odmítače čehokoliv hodnotného, protože jejich jednoduchost a nevzdělanost, deformace sektářskou ideologizací či sociálními sítěmi zploštělý a debilizovaný intelekt není schopen vzlétnout k jakýmkoliv intelektuálním výšinám a ani o to neusilují. V rámci různých *tradičních skupin* se to pak projevuje zálibou v historizujících zbožných stodolách s kopii produktů *sakrálního* průmyslu konce 19. století, kterými katolický svět zásobovali tehdy především židovští obchodníci, dnes je vystřídali Italové a Poláci. Něco z těchto předmětů je v nedostatku umění sice do určité míry využitelné, ale je to pořád komerčně devocionální náhražka, nikoliv projev kultury.

Podstatné v uměleckém díle – nyní se vracím po krátkém exkursu k opravdu uměleckému dílu – jsou hodnotné ideje. Ty musí být součástí chvály Boží, která je smyslem všeho stvoření. Tato chvála se může vztahovat na dobra přirozená, nadpřirozená, stvoření, vykoupení, spásu a oslavení. Dílo, které je ideově v rozporu s přirozeným a zjeveným zákonem Božím a tradicí Církve, není nikdy legitimní. Pokud architekt Otto Wagner řekl, že „neúčelné nemůže být krásné“, tak měl v nejhlubší podstatě pravdu. Co neplní elementární účel umění – chválu Boží, pozitivní formování člověka a varování před zlem –, není jako celek krásné, byť by to bylo technicky dokonalé.

V umění nezáleží na stylu a epoše, na slohu, alebrž na jasnosti vyjádření dobrých idejí. Proto není to, co je staré, vždy krásné, a co je nové, vždy škaredé. Vždyť pohané modly jsou odporné, vnášejí člověku do duše neklid, byť jsou z historického hlediska zajímavým studijním materiálem. Ale i pohané dokázali vytvořit přirozeně krásná umělecká díla, dokonce s pozitivními stopami prazjevení a projevy přirozené moudrosti, která obdivujeme a z kterých se učíme dodnes. A ani našim křesťanským předkům se ne vždy vše povedlo.

Hluboká krize umění začíná osvícenstvím, touto vzpourou proti univerzalitě Boží vlády. Člověk se dostává pod vládu diktatury člověka, náboženství je neustále více tlačeno do pozice služby státu, přes vnitřní odpor části kléru u nás dominuje habsbursko-lotrinský austrokatolicismus, který znamená konec katolického státu, skončivšího vymřením Habsburků po meči, vystřídáného bezbožným a pohoršlivým církevnictvím, a na poli církevního umění nastupuje bezduchý historismus. V necírkevní oblasti dominuje akademické malířství, které je více řemeslem než uměleckým projevem. Jako reakce přichází po umělecké moderně bouřlivá avantgarda, reakce naprosto legitimní tím, že reaguje, ale reaguje v hlavním proudu nelegitimně – revolucí, bezbožností, socialismem, odmítnutím všeho řádu a celého evropského dědictví. Ale přesto v rámci této bouře se už od počátku krystalizuje hluboce křesťanský obnovný proud katolické moderny a avantgardy, který obzvláště u nás v meziválečném období velmi silně, ač masarykovskou garniturou nevítaně, působil. Na něj navázala celá řada autorů, kteří u nás působí dosud. Hlubokou tragédií však způsobila krize církevní, která paralyzovala duchovní vedení, které křesťanské umění potřebuje. Církev také už nežádá ideově dogmaticky jasné a čisté duchovní prostory kostelů, proto přes některé zajímavé architektonické a umělecké počiny vznikají častěji arény a schůzoviště s kalvinistickými interiéry, kde se místo svátostného Krista ve svatostáncích v čelech za úřednickými stoly na trůnech glorifikují sebezbožšťující se reformátoři. A co zbylo po předcích, se ruku v ruce s progresí koncilního pseudokatolictví ničí.

Náš národ je však nezlomný ve své touze po své obnově v některých heroických duších, které se nikdy nesmiřují se zdánlivě definitivním vítězstvím nepřátel. Proto najdeme i dnes dělníky ducha a krásy ve světě

tak často nekrásném, inspirace pro vzdělávání rolí milostné krajiny kultury zděděné po předcích, barbary pokálené, však obětavě omývané křišťálovými proudy životodárné vody z útroby tvůrčího a duchaplného českého národa.

Pracujme na této roli naší kultury i my ve skromnosti možností a prostředků, které máme. Varujme se na jedné straně sterilního estetismu bez ideového obsahu, bezduchého omšelého historismu bez dynamiky myšlenek a na straně druhé ovlivnění náboženským humanistickým liberalismem, který staví do popředí účelnost stavby pro člověka, do kostelů jakožto účelových shromaždišť lidu, a nikoliv posvátných aul nebeského království, vměštnává mezi superzbožný mobiliář, poskládaný z polských a italských plastových prefabrikátů světců, skleněné klece pro kojící matky a děti na nočníku a upozaduje myšlenku dominance transcendentálního vztahu k Tvůrci. Obnova umění znamená v nové záři předložit současně ztvárněné dědictví principiálních hodnot antických a křesťanských tradic.

Zemětřesení avantgardy pohnulo zvětšelymi budovami osvíceneckého světa, ale dravým proudem destrukce odkrylo i pod nánosy zapomenuté a ukryté poklady po předcích, vždyť to byl i počátek znovuobjevení v 19. století zavrhaného baroka. Vraťme se k těmto pokladům, na nich stavme nové a nesnažme se křísit přežití kostlivce ve skříních.

Pochválen buď Pán Ježíš Kristus a Jeho božská Matka Panna Maria!

POŘAD BOHOSLUŽEB NA KVĚTEN – ČERVEN

Změna dle opatření státu vyhrazena

Růženec a možnost svaté zpovědi vždy půl hodiny před Mší sv.

BRNO-ČERNOVICE

Kaple Královny posvátného růžence, Faměrovo nám. 11/26

16. 5. a 20. 6. – 17.30 – Mše sv. chorální a Svátostné požehnání,
v květnu májová pobožnost
Ostatní neděle – 10.00 – Mše sv. chorální a Svátostné požehnání,
v květnu májová pobožnost
Každé úterý – 18.00 – Mše sv. a po ní v květnu májová pobožnost
1. 5. – 8.00 – 1. sobota – Mše sv. s lidovým zpěvem
3. 5. – 18.00 – Nalezení sv. Kříže – Mše sv. a uctění ostatků sv. Kříže
4. 5. – 18.00 – Sv. Floriána – Mše sv. chorální
7. 5. – 18.00 – 1. pátek – Mše sv. s lidovým zpěvem
10. 5. – 8.00 – Prosebné procesí a Mše sv.
11. 5. – 17.30 – Prosebné procesí a Mše sv.
12. 5. – 8.00 – Prosebné procesí a Mše sv.
13. 5. – 18.00 – Nanebevstoupení Páně – Mše sv. (chorální)
22. 5. – 10.00 – Vigilie svatodušní
23. 5. – 10.00 – Boží hod svatodušní
3. 6. – 10.00 – Slavnost Božího Těla
4. 6. – 18.00 – 1. pátek – Mše sv. s lidovým zpěvem
5. 6. – 8.00 – 1. sobota – Mše sv. s lidovým zpěvem
11. 6. – 18.00 – Nejsvětějšího Srdce – Mše sv. chorální
15. 6. Mše sv. není
16. 6. – 18.00 – Mše sv. s lidovým zpěvem (ráno Mše sv. odpadá)
24. 6. – 18.00 – Narození sv. Jana Křtitele – Mše sv. chorální
29. 6. – 18.00 – Sv. apoštolů Petra a Pavla – Mše sv. chorální
Ostatní dny – 8.00 – Mše sv.

Slavnost Božího Těla

Kaple Královny posvátného růžence – 3. června – 10.00 hod.

PRAHA

Praha 7-Holešovice, Avion Club, Heřmanova 719/25

- 1., 3. a 5. neděle v měsíci – 10.00 – Mše sv. chorální
2. a 4. neděle v měsíci – 17.30 – Mše sv. chorální

PSTRUŽÍ (u Frýdlantu nad Ostravicí)

Kostel sv. Barbory a všech panen mučednic, Dům sv. Prokopa, č. p. 107

1. a 2. neděle v měsíci – 17.30 – Mše sv. chorální
3., 4. a 5. neděle v měsíci – 10.00 – Mše sv. chorální

Pouť k sv. Antonínovi

1. května – 8.00 hod. Mše sv. na Pstruží
po Mši sv. pěší pouť na Prašivou

PARDUBICE

Dům techniky Pardubice, nám. Republiky 2686

1. a 3. neděle v měsíci – 17.30 – Mše sv. chorální
2., 4. a 5. neděle v měsíci – 10.00 – Mše sv. chorální

BORŠOV NAD VLTAVOU

Dům Msgr. Marcela Lefebvra, Farní 50

2. a 4. neděle v měsíci – 10.00 – Mše sv. chorální
1., 3. a 5. neděle v měsíci – 17.30 – Mše sv. chorální

Mariánská pouť do Říma

8. května – 9.00 hod. Mše sv. v Boršově nad Vltavou
po Mši sv. pěší pouť do Říma

UHERSKÝ BROD

Hřbitovní kaple, Starý hřbitov

1. a 3. neděle v měsíci – 10.00 – Mše sv. chorální
5. neděle v měsíci – 17.30 – Mše sv. chorální

ŽDÁR NAD SÁZAVOU

Kaple sv. Eliáše, proroka, nám. Republiky 1485/7, 1. patro

1. a 3. neděle v měsíci – 10.00 – Mše sv. chorální
2., 4. a 5. neděle v měsíci – 17.30 – Mše sv. chorální
Sobota před první nedělí – 18.00 – Mše sv. s lidovým zpěvem
Každou středu společný růženec a litanie k sv. Josefu – 17.30

Adorace

9. května

Začátek – 14.00 hod.

Růženec – 17.00 hod., poté svátostné požehnání

JABLONEC NAD NISOU

Centrum sociálních služeb, Emilie Floriánové 1736/8, malý sál

9. 5. a 13. 6. – 10.00 – Mše sv. chorální

KROMĚŘÍŽ

Kaple sv. Kříže – Hotel Octárna, Tovačovského 318/18

4. neděle v měsíci – 17.30 – Mše sv. chorální

VELKÉ MEZIRÍČÍ

Kaple Krista Krále

13. 5. a 17. 6. – 17.30 – Mše sv.

ZLATÉ HORY

Dům sv. Hedviky, Kostelní 440

15. 5. a 19. 6. – 9.00 – Mše sv. chorální

Naše internetové stránky: <http://fsspx.cz>

Telefon na děkanství: 548 210 160

Dárcovské konto:

Název účtu: **Kněžské bratrstvo svatého Pia X.**

Měna účtu: **CZK**

Číslo účtu: **2801456074**

Kód banky: **2010**

Na požádání můžeme dodat potvrzení o peněžním daru pro Kněžské bratrstvo sv. Pia X. Za všechny příspěvky na naši činnost děkujeme a Pán Bůh zaplatí.